

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **N. D. O.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12. 2011, č.j. OAM-62/ZA-ZA06-P12-2011, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), neboť nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Odůvodnil, že v případě návratu do

vlasti by byl vystaven ohrožení na životě a bezpečí, neboť byl se svým otcem zajat a vězněn příslušníky hnutí Delta Nigeru, kteří za jejich propuštění požadovali výkupné. Část výkupného matka zaplatila, ale únosci požadovali další peníze, které zaplatil sám žalobce, který byl únosci na krátkou dobu propuštěn, aby peníze obstaral. Když se s penězi vrátil, byl již jeho otec mrtev. Obrátil se s žádostí o pomoc na vojáky, kteří posléze vůdce únosců zlikvidovali. Zbylí únosci žalobce i jeho matku začali hledat. Rozhodl se z vlasti utéct, protože se tam necítil bezpečně. Únosci zničili i jeho dům, obával se proto zabití. Vytýká správnímu orgánu, že místo toho, aby zjišťoval, jak je to v Nigérii s únosy, jak je zajištěno bezpečí občanů v tomto směru a s jakou úspěšností, či jaké praktiky únosci používají, omezuje se pouze na subjektivní hodnocení případu žalobce, aniž by měl k dispozici jakékoli podklady. Takový postup shledává nezákonným a vadným. Uvádí, že pokud by měl žalovaný objektivně rozhodnout, měl si obstarat informace týkající se četnosti únosů, důsledky a požadavky, nástroje vydírání, které únosci používají. Namítá, že správní orgán odůvodnil své rozhodnutí odkazem na jednotlivé zprávy, ale z rozhodnutí není patrné, které z nich považoval za rozhodné. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné. Navrhl, aby soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Zrekapituloval, že žalobce opustil svou vlast dne 11. 2. 2011 z důvodu ohrožení svého života. Vypověděl, že byl společně se svým otcem zajat příslušníky Hnutí Delt Nigeru, kteří je věznili a ozbrojenci za propuštění požadovali uhrazení výkupného. Nejprve žalobce hovořil o výkupném v částce deset tisíc euro a následně pak o částce pět tisíc. Únosci měli žalobce opakovaně propustit, aby získal finanční prostředky na výkupné (viz protokol str. 2 ze dne 6. 6. 2011). V době, kdy žalobce sháněl finanční prostředky, měli únosci zabít jeho otce. Poté se obrátil na armádu a požádal o pomoc. Vojáci zneškodnili únosce a zabili jejich velitele. Zemi svého původu opustil z důvodu strachu před únosci/vyděrači, kteří ho dále a stejně tak i jeho matku, hledali. Z tohoto důvodu se rozhodl opustit svoji vlast. Stejně důvody uvedl ve vlastnoručně psaném prohlášení. Do České republiky (dále jen „ČR“) přicestoval letecky z Lagosu do Istanbulu, kde přestoupil do letadla směřujícího do ČR. Veškeré doklady spojené s vycestováním za něho vyřizoval jeho známý z Lagosu. V průběhu správního řízení byly se žalobcem provedeny dva pohovory. Během druhého pohovoru, který se konal dne 6. 6. 2011 vypověděl, že do ČR neletěl s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu, neboť o této možnosti nevěděl. Stejně tak netušil, kam letadlo letí a nevěděl ani jaké měl vízum. Dne 27. 9. 2011 byl žalobce seznámen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s informacemi o zemi původu, a bylo mu umožněno se k nim vyjádřit. Této možnosti využil, neučinil žádné návrhy na doplnění dokazování. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval skutečnostmi uváděnými žalobcem souvisejícími s jeho azylovým příběhem a také jeho návratem zpět do vlasti. Uvedené hodnotil na podkladě informací vztahujících se k zemi původu, přičemž v konkrétnostech a podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 4 a násl.). Žalovaný dále uvedl, že žalobce v rámci správního řízení neuvedl žádné skutečnosti,

na základě kterých by bylo možné uzavřít, že by vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Svoji vlast opustil kvůli problémům se soukromými osobami. V průběhu správního řízení vypověděl, že ve své vlasti neměl žádné potíže se státními orgány Nigérie, policií, soudy ani armádou. Stejně tak nebyl pronásledován kvůli své rase, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či politickým názorům. Bez problémů dříve opakovaně vycestoval ze své vlasti do Kamerunu v souvislosti se svým podnikáním a neměl problémy ani s vystavením cestovních dokladů. Ve své žádosti zmiňoval obavu o svůj život ze strany členů hnutí Delta Nigeru. Tyto obavy žalovaný zhodnotil jako neopodstatněné. Žalobce uváděl, že mu v jeho vlasti při řešení jeho problému nikdo nepomůže, přesto vyhledal pomoc u armády, která právě v jeho případě účinně zasáhla proti výše zmíněným členům. Jiné dostupné pomoci v zemi původu nevyužil a stejně tak nevyužil možnosti vnitřního přesídlení do jiné oblasti v zemi původu. Jak vyplývá z informace MZV č.j. 98318-LPTP ze dne 16. 3. 2010, vzhledem k obrovské rozloze Nigérie a obrovských aglomerací, jakými je např. Kano, Lagos, je přestěhování k řešení jakýchkoliv problémů nejvhodnějším způsobem. Volný pohyb občanů v Nigérii a jejich usazování v zemích Ekonomického společenství států západní Afriky (ECOWAS) je běžným jevem. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadené rozhodnutí, má za to, že žalobcem uvedené potíže nelze považovat za pronásledování či za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a cit. zákona. Poznamenal, že skutečnost, že v Nigérii v oblasti dodržování lidských práv není vše na požadované úrovni, není zákonným důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu při jednání za účasti tlumočníka do jazyka anglického.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce podal dne 22.2. 2011 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že se hlásí k národnosti igbo, je křesťanského vyznání, není a nebyl členem žádné politické strany ani organizace, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Vlast opustil 11.2. 2011 kvůli ohrožení svého života. Ke svému životu ve vlasti uvedl, že se narodil ve městě Ojoto, vystudoval střední školu, živil se podnikáním. Poté žil ve městě Aba, kde vlastní i dům. Uvedl, že dne 15.12. 2010 byl společně se svým otcem zajat příslušníky Hnutí Delt Nigeru. Za jejich propuštění požadovali únosci výkupné. Matka zaplatila 5.000 eur, což nestačilo. Na dva dny ho propustili, aby sehnal další peníze. Když se vrátil, zjistil, že jeho otec byl únosci zabit. Utekl a hledal pomoc u armády. Vojsko na únoscce zaútočilo a zneškodnilo je. Žalobce nevěděl, kde je jeho matka, sám se rozhodl utéct. Cestoval letecky přes Turecko do ČR. O mezinárodní ochranu žádá kvůli ohrožení svého života v Nigérii, v případě návratu se obává zabití. Vysvětlil, že má pouze fotokopii svého cestovního

dokladu, protože osobní věci mu byly odcizeny po příletu do Prahy. Ve vlastnoručně psaném prohlášení zopakoval, že byli s otcem uneseni bojovníky z Hnutí Deltý Nigeru, kteří ze jejich propuštění požadovali 10.000 eur. Matka vyděračům zaplatila 1.500 eur, což nestačilo. Únosci ho propustili, aby sehnal další peníze. Za dva dny přinesl 400 eur, což bylo málo, proto šel shánět další peníze. Když se za dva týdny k únoscům vrátil, zjistil, že jeho otec je mrtvý. Proto se po několika dnech vypravil za vojáky a požádal je o pomoc. Označil místo únosců, vojáci zabili jejich vůdce jménem Osisikanka. Po několika dnech únosci začali hledat žalobce a jeho matku, proto se rozhodl pro odjezd z vlasti. Podanou žádostí si chce zachránit život.

Při pohovoru provedeném dne 1.3. 2011 žalobce popsal své vycestování z vlasti a jakým způsobem si obstaral doklady potřebné k vycestování. Uvedl, že zařízení cesty trvalo asi 6 týdnů, vše vyřizoval jeho známý z Lagosu. K vlastní cestě uvedl, že z Lagosu odletěl pozdě v noci do Turecka (s leteckou společností Turkish Airlines), kde přestoupil do jiného letadla a v Praze byl časně ráno. Po příletu prošel imigrační kontrolou, dostal razítko do pasu a vyšel z letiště ven. Odjel do centra Prahy. V noci mu byl ukraden batoh se všemi doklady. Za tři až čtyři dny mu nějaký člověk poradil, že má jet do Zastávky a požádat o mezinárodní ochranu.

Dne 6.6. 2011 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor, v jehož průběhu stručně popsal svůj život ve vlasti. Dále vypověděl, že na konci října 2010 byl společně se svým otcem unesen bojovníky z Niger Delta Boys, kteří za ně požadovali zaplacení výkupného ve výši 5.000 eur. Zadržováni byli dva týdny. Matka přinesla na smlouvané místo 2 tisíce eur, únosci požadovali celých 5 tisíc. Ozbrojenci po domluvě žalobce propustili, aby sehnal další peníze. Za několik dní přinesl 400 eur, což nestačilo, proto odešel shánět další peníze. Žádné již nezískal, když se vrátil k únoscům, byl jeho otec zastřelen. Vrátil se k matce, sdělil jí to a šel k armádě požádat o pomoc. Ukázal vojákům tábor únosců, došlo k přestřelce, několik ozbrojenců bylo zabito a osvobozeno několik rukojmích. V listopadu 2010 ozbrojenci zaútočili na dům žalobce (nikdo tam nebyl přítomen). Když se to dozvěděl, odjel do Lagosu, kde potkal známého, který mu pomohl zařídit vycestování do ČR. Neví, jaké doklady k cestě měl, nezkoumal je. Za jejich vyřízení zaplatil 200 eur. Zopakoval, že o mezinárodní ochranu žádá z obavy z jednání únosců z Niger Delta. Domnívá se, že pokud zničili jeho dům, stále ho hledají. Uvedl, že kromě armády se s žádostí o pomoc v zemi svého původu nikam jinam neobrátil, protože dle jeho názoru nikdo nemůže ochránit jednotlivce. Přestěhování v rámci Nigérie vyloučil, protože ozbrojenci ho všude najdou. Lidé jsou unášeni po celé Nigérii. Dále uvedl, že před pohřbem otce mu byl doručen výhrůžný dopis od únosců, kteří se mu chtějí pomstít za smrt svého vůdce Osisikanku. Ani tehdy nevyhledal pomoc s vysvětlením, že mu nikdo nemůže pomoci. Když odletěl do ČR, nevěděl o možnosti požádat to mezinárodní ochranu. Netušil ani kam letí, na letenky se nedíval. V Praze se od nějakých krajanů dozvěděl o možnosti požádat o mezinárodní ochranu, což učinil.

Žalovaný k případu žalobce shromáždil následující informace ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii: Zprávu MZV

USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2010, ze dne 8.4. 2011, informaci MZV, č.j. 98318/2010 – LPTP ze dne 16. března 2010, Zprávu ACCORD –line konfliktu z 2.5. 2011, Informaci Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům-Alexandra Geiser z 12.4. 2010, které jsou součástí správního spisu. S uvedenými informacemi se žalobce seznámil, doplnění nežádal.

Žalovaný uzavřel, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR je obava z únosců, kteří ho chtějí zabít, neboť ukázal vojákům místo jejich pobytu, čímž způsobil zabití jejich vůdce.

Při jednání účastníci setrvali na svých návrzích.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval a posuzoval jeho azylový příběh na pozadí výše citovaných informací o zemi původu, které pocházejí z různých informačních zdrojů a lze je proto považovat za objektivní. Žalobce na podporu svých tvrzení žádné důkazy nepředložil, k důkazům shromážděným žalovaným, s nimž se seznámil dne 27.9. 2011, neměl žádné výhrady.

Žalobce v žádosti a při pohovorech uvedl, že ve vlasti nebyl členem žádné politické strany nebo organizace, pronásledování žalobce ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu soud neshledal. Stejně tak nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít odůvodněnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce vypověděl, že byl společně s otcem zajat příslušníky Niger Delta, jeho otec byl únosci zabit. Výpovědi žalobce se vzájemně rozcházejí v otázce výkupného, jeho výši a postupné úhradě ze strany matky žalobce i samotného žalobce. Uvedl, že o pomoc požádal až poté, co byl zabit jeho otec. Obrátil se na armádu a ta mu pomoc okamžitě poskytla, zlikvidovala vůdce únosců. Nelze proto uzavřít, že by žalobci byla odmítnuta pomoc či ochrana ze strany státních orgánů země původu. V případě výhružného dopisu se již o pomoc nikam neobracel a v rozporu se svou dřívější zkušeností tvrdil, že by mu v Nigérii nikdo pomoc neposkytl. Soud nechce nijak zlehčovat násilnou smrt otce žalobce. Žalobci však žádná újma způsobena nebyla, dokonce ho únosci opakovaně propouštěli, aby údajně sehnal další peníze na výkupné a žalobce se dobrovolně do jejich tábora vracel. Soud je ve shodě se žalovaným nucen konstatovat, že pokud měl žalobce problémy v jedné části Nigérie, mohl je vyřešit např. přestěhováním do jiné části Nigérie nebo využít přesídlení v rámci států ECOWAS. Soud konstatuje, že ani podanou žalobou se žalobci nepodařilo vyvrátit závěry a odůvodnění napadeného rozhodnutí. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) nebyla v daném případě žádná tvrzení ze strany žalobce činěna. Udělení azylu dle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl), je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s .ř. s.).

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V řízení nebylo dle názoru soudu prokázáno, že by v případě návratu žalobci hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 cit. zákona. Žalovaný v odůvodnění této části rozhodnutí s odkazem na použité informační zdroje vyhodnotil současnou situaci v Nigérii, možnosti využití vnitrostátní ochrany i skutečnost, že navrátilším se neúspěšným žadatelům o azyl nehrozí postih ze strany státních orgánů. V Nigérii v současné době neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v případě žalobce zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. S učiněnými závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje.

Krajský soud uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 8. listopadu 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně